

Daniel - E. P. Vedder, Jr.

Și împăratul i-a zis lui Așpenaz, căpetenia famenilor săi, să aducă dintre fiii lui Israel și din sămânța împărătească și dintre cei de neam ales, tineri care să nu aibă niciun cusur ... Și printre ei erau: Daniel, Hanania, Mișael și Azaria. Și căpetenia famenilor le-a pus nume; lui Daniel i-a pus numele Beltșatar; și lui Hanania, Șadrac; și lui Mișael, Meșac; și lui Azaria, Abed-Nego. Daniel 1.3,4,6,7

Nebucadnețar, împăratul Babilonului, cucerise regatul lui Iuda și luase captivi pe mulți dintre locuitorii țării. Printre aceștia erau și unii tineri nobili pe care împăratul voia să îi educe pentru a sluji în administrația țării. El a dat porunci legate de hrana și de educația lor.

Cu un secol înainte, Dumnezeu îi spusese lui Ezechia că unii dintre fiii săi vor fi într-o zi fameni în palatul împăratului Babilonului (Isaia 39.7). Se pare că acesta era gândul împăratului pentru acești tineri aleși. De-a lungul acestor trei ani de pregătire, hrana lor trebuia să fie de cea mai bună calitate, omenește vorbind. Iar în final regele însuși avea să îi testeze.

Numele lor, care conțineau fiecare dintre ele Numele Dumnezeului celui viu, au fost schimbate cu alte nume. De fapt, unele dintre aceste nume noi vorbeau despre idoli babilonieni. Dumnezeul cel adevărat fusese dat la o parte și înlocuit cu idoli. Totodată, trebuia să urmeze noi reguli în privința hranei. Mâncarea pe care o primeau era de la masa regelui. Legile lui Dumnezeu în ce privește închinarea la idoli și ceea ce era curat sau necurat fuseseră date cu totul deoparte.

Lumea nu s-a schimbat. În continuare, standardele oamenilor le înlocuiesc pe cele ale lui Dumnezeu. Cărțile oamenilor sunt puse în locul Bibliei. Numele folosite de Cuvânt, cum ar fi cele de sfânt sau credincios sau creștin, sunt înlocuite cu titluri ale diferitelor denominații. Se încearcă ca poporul lui Dumnezeu să fie făcut fără rod, fără puterea de a crește, educat și antrenat pentru a sluji acestei lumi nelegiuite.

Dar Daniel a hotărât în inima lui să nu se întineze cu mâncărurile alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea el și a cerut voie de la căpetenia famenilor să nu se întineze ... Și Daniel s-a dus acasă și a făcut cunoscut lucrul acesta ... tovarășilor săi, ca să ceară îndurare de la Dumnezeul cerurilor cu privire la taina aceasta. Daniel 1.8; 2.17,18

Daniel era un om de acțiune. El a făcut mai mult decât să-și încrucișeze mâinile, să se plângă și să caute scuze pentru a nu mânca hrana pe care i-o rânduiseră împăratul. A cerut cu îndrăzneală să nu fie obligat să se întineze. Cu siguranță că nu a fost o abordare diplomatică. Cum îndrăzneau un captiv să spună așa ceva despre mâncarea de la masa celui mai mare împărat! Cei trei prieteni ai săi l-au urmat, alăturându-se cererii lui. Dumnezeu apreciază o asemenea hotărâre de inimă. El a onorat credința lor și le-a dat acestor tineri favoare în ochii celui care era pus ca supraveghetor peste ei. Pentru a răsplăti credința lor, El i-a făcut mai înțelepți decât toți cărturarii și magicienii din întreaga împărăție a lui Nebucadnețar.

Mai târziu, când împăratul a vrut ca acești cărturari și magicieni să îi explice visul pe care îl uitase și când a ordonat ca ei să fie executați din cauză că nu îi puteau îndeplini porunca, Daniel a acționat din nou cu îndrăzneală și cu înțelepciune. El a vorbit „cu înțelepciune și chibzuință” lui Arioc, căpetenia gărzilor împăratului, și apoi s-a rugat stăruitor împreună cu prietenii săi pentru această problemă. Dumnezeu a răspuns rugăciunii lor, descoperindu-i lui Daniel secretul într-o viziune de noapte. Daniel L-a binecuvântat mai întâi pe Dumnezeu pentru că le-a descoperit taina, iar apoi a mers la ofițer și, împreună cu el, s-a dus la împărat pentru a-i prezenta interpretarea.

Dumnezeu să ne ajute și pe noi să acționăm cu îndrăzneală și cu hotărâre! Ne putem baza pe Dumnezeul nostru. El ne va binecuvânta și ne va păzi. Lui îi place să răsplătească ascultarea față de Cuvântul Său și îndrăzneala credinței.

Și după cum ai văzut că din munte s-a desprins o piatră, fără mâini, și a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul, Dumnezeul cel mare a făcut cunoscut împăratului ce va fi după aceasta. Și visul este adevărat și interpretarea lui sigură. Daniel 2.45

Pe când era în patul său, împăratul Nebucadnețar se întreba ce se va întâmpla în viitor. El era primul dintr-o lungă serie de împărați dintre neamuri cărora Dumnezeu le încredințase împărății și autoritate în perioada pe care o numim a națiunilor. Israel falimentase în poziția de popor al lui Dumnezeu pe pământ, din cauza idolatriei și a neascultării. Și totuși, Dumnezeu, credincios promisiunilor Sale, își va relua în viitor căile Sale cu ei ca popor.

Dumnezeu a răspuns în suveranitatea Sa întrebării împăratului printr-un vis minunat. Înaintea oamenilor, acest împărat idolatru din Babilon era un conducător plin de putere, un stăpân absolut. Dar, înaintea lui Dumnezeu, el era doar un om, îngrijorat de viitor. Dumnezeu apreciază acest interes pentru viitor. În visul despre chipul uriaș făcut din diverse metale, El îi dă împăratului o imagine a imperiilor care aveau să urmeze după cel babilonian.

Interpretându-i visul, Daniel îi arată cum imperiul babilonian, reprezentat prin capul de aur, avea să fie urmat de cel medo-persan, reprezentat de pieptul și brațele de argint. Acesta avea să facă apoi loc celui grec, pânțele și coapsele de aramă, și apoi celui roman, pulpele de fier, care se termină cu picioarele și degetele din fier amestecat cu lut, care vorbesc despre amestecul dintre dictatură și democrație, care există astăzi. Profeția Scripturii îl are însă întotdeauna pe Hristos în centru, iar Ierusalimul, ca centru geografic. În curând, Dumnezeu va zdrobi orice imperiu omenesc și va instaura Împărăția lui Hristos, o împărăție a dreptății care va umple pământul și care nu va fi distrusă niciodată.

Nebucadnețar a răspuns și le-a zis: „...cine este dumnezeul acela care vă va scăpa din mâinile mele?” ... [Ei i-au răspuns:] „Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scape din cuptorul care arde cu foc; și ne va scăpa din mâna ta, împărate! Și dacă nu, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai ridicat”. Daniel 3.14-18

Lui Nebucadnețar i se spusese în capitolul precedent că el era capul de aur. Acum el a făcut o statuie de aur înaltă de aproximativ 30 m, a înălțat-o și i-a chemat pe toți demnitarii săi pentru a se închina înaintea ei. Atunci când muzicanții săi au început să cânte, toți au trebuit să cadă la pământ și să se închine statuii. În această mulțime uriașă însă au fost trei oameni care au ieșit în evidență prin faptul că au rămas în picioare atunci când toți s-au plecat la pământ. Daniel nu era acolo – cu siguranță că treburile sale i-au solicitat prezența în altă parte. Dar prietenii săi erau prezenți, iar atitudinea lor non-conformistă a făcut ca ei să fie aduși în fața împăratului mânios. Cuvintele lui Nebucadnețar l-au provocat în mod direct pe Dumnezeu lor, Dumnezeu cel adevărat. Răspunsul lor plin de curaj a arătat încrederea deplină pe care o aveau în El și hotărârea de a-l fi credincioși, fie că urma să îi scape de pedeapsa care îi amenința, fie că nu. Și aici, înaintea împăratului care-L sfida pe Dumnezeu, cei trei prieteni au răspuns plini de curaj. Cei trei prieteni ai lui Daniel sunt un exemplu pentru noi. Liderul lor nu era cu ei pentru a-i conduce; a trebuit ca ei să acționeze pe baza convingerilor proprii. S-au supus autorității, venind acolo unde au fost chemați de împărat, dar s-au opus, în tăcere, însă cu hotărâre, atunci când li s-a cerut să se plece înaintea idolului. Apoi au stat plini de curaj înaintea împăratului, dând mărturie despre puterea lui Dumnezeu, fără a-și da însă cu părerea despre felul cum El va lucra. S-au încrezut în Dumnezeu, lăsând trupurile lor în mâna Lui. Iar El Și-a arătat credințioșia, astfel că cei trei s-au bucurat de compania Sa în cuptorul încins.

Atunci Daniel, al cărui nume este Belșațar, a rămas înmărmurit un ceas și gândurile lui l-au tulburat. Împăratul a vorbit și a zis: „Belșațare, să nu te tulbure visul și interpretarea lui”. Belșațar a răspuns și a zis: „Domnul meu, visul să fie pentru cei care te urăsc și interpretarea lui pentru vrăjmașii tăi. Copacul pe care l-ai văzut ... ești tu, împărate, care ai ajuns mare și puternic; pentru că mărimea ta ... ajunge până la ceruri”. Daniel 4.19,20,22

Capitolul 4 din cartea Daniel este o proclamație făcută de împăratul Nebucadnețar care mărturisește înaintea „tuturor popoarelor, națiunilor și limbilor care locuiesc pe tot pământul” cum a fost smerit de Dumnezeu cel Preaînalt. Cât de minunat ar fi dacă și conducătorii lumii zilelor noastre s-ar pleca sub mâna puternică a lui Dumnezeu și L-ar mărturisi deschis înaintea tuturor oamenilor! Dumnezeu i-a dat orgoliosului Nebucadnețar un al doilea vis, pentru a-l avertiza în mod solemn despre ceea ce avea să i se întâmple dacă nu se lasă de mândrie. Acest mare împărat nu a luat în seamă avertismentul, ci a persistat în mândria sa; și a fost smerit de Dumnezeu. Totuși, Dumnezeu, în îndurarea Sa, l-a adus în punctul de a-și recunoaște falimentul și de a proclama suveranitatea lui Dumnezeu și mila și îndurarea Lui față de el.

Acum Daniel a fost chemat pentru a-i interpreta visul și a fost pus într-o situație foarte dificilă. Cum să îi spună acestui împărat atât de arogant că va ajunge la dezastru dacă stăruie pe calea sa? A ezitat timp de o oră. Vedem aici slăbiciunea omenească. Daniel înseamnă „Dumnezeu este judecătorul meu”. Dar în versetul 17 este numit de trei ori „Belșațar”, după numele dat lui de babilonieni. Împăratul îl numește Belșațar, iar Belșațar este cel care răspunde măgulitor, un răspuns care suna ca și cum nu ar fi fost întrutotul de acord cu judecata divină.

Daniel a interpretat visul lui Nebucadnețar sincer și direct, sfătuindu-l chiar ce să facă pentru a-și prelungi pacea. Fie ca nici noi să nu ne temem niciodată să transmitem mesajul lui Dumnezeu!

Atunci Daniel a răspuns: ... „Darurile tale să fie ale tale și dă altuia răsplătirile tale; totuși eu voi citi împăratului scrierea și-i voi face cunoscut interpretarea. Împărate! Dumnezeu cel Preaînalt i-a dat lui Nebucadnețar, tatăl tău, împărăția și mărire și glorie și măreție ... Tu, fiul lui, Belșațar, ... te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor ... în mâna căruia este suflarea ta ... și nu L-ai glorificat”. Daniel 5.17,18,22,23

Daniel era acum deja bătrân. Trecuseră aproape 70 de ani de când fusese adus în Babilon. Pe tron era un alt împărat, Belșațar. Armatele medo-persane erau la porțile cetății. Belșațar, simțindu-se în siguranță, a dat o petrecere măreață pentru nobilii săi, pentru soțiile și concubinele sale, petrecere la care au băut vin din vase de aur și de argint luate cu multă vreme în urmă din templul lui Dumnezeu din Ierusalim. Dar petrecerea lor a fost întreruptă brusc de o mână ciudată care a scris cuvinte misterioase pe tencuiala zidului palatului. Împăratul și toți nobilii săi au rămas înmărmuriți.

Ce este de făcut? Magicienii, astrologii și caldeenii nu îi sunt de niciun ajutor. Regina mamă intervine și îi recomandă să îl cheme pe Daniel: în el se află un duh deosebit de ales și duhul dumnezeilor și lumină și înțelegere și o înțelepciune deosebită. I se oferă o răsplată uriașă în schimbul interpretării scrierii.

„Lucrurile au mers prea departe”, îi spune Daniel împăratului. „Răsplătirile tale sunt fără valoare. Nu ai luat seama la lecțiile pe care Dumnezeu ți le-a dat prin felul cum a lucrat cu Nebucadnețar. Numărat, numărat, cântărit și împărțit! Dumnezeu a numărat zilele împărăției tale și i-a pus capăt. Tu, Belșațar, ai fost cântărit în balanță și ai fost găsit fără greutate. Împărăția ta a fost împărțită și a fost dată mezilor și perșilor.”

„Nu vă amăgiți! Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!” Oricine îl sfidează va avea de suferit. În aceeași noapte, Babilonul a fost luat și Belșațar a fost ucis.

Atunci căpeteniile și satrapii au căutat să găsească ceva împotriva lui Daniel privitor la împărăție; dar n-au putut să găsească nimic, nici greșeală, pentru că el era credincios și nu se găsea în el nici vină, nici greșeală. Atunci oamenii aceștia au zis: „Nu vom găsi nimic împotriva acestui Daniel, afară doar dacă nu vom găsi ceva împotriva lui cu privire la legea Dumnezeului său”. Daniel 6.4,5

Împăratul Darius Medul l-a făcut pe Daniel una dintre cele trei căpetenii ale împărăției, căpetenii cărora trebuia să le dea socoteală cei 120 de satrapi. Impresionat de duhul deosebit de ales care era în Daniel, împăratul a vrut să îl pună peste toată împărăția. Dar lucrul acesta nu le-a plăcut celorlalți 122 de demnitari. Ei erau deranjați de credințioșia lui Daniel și căutau să scape de el.

Este trist că lucrul acesta nu este o situație izolată în istoria omenirii. Mulți încearcă și în lumea din zilele noastre să profite de poziția pe care o au în conducere sau în societate în folos personal. „Cine va găsi un om credincios?”, întreabă Solomon în Proverbe 20.6. Vedem lipsa unui duh ales și a credințioșiei în acești oameni care se unesc pentru a-l linguși pe împărat și a-l determina să dea o poruncă prin care să interzică

rugăciunile către un alt dumnezeu sau om decât către el însuși timp de treizeci de zile. Poruncile date și semnate de împăratul imperiului medo-persan din acele zile nu puteau fi schimbate sau revocate.

Și totuși, toate acestea nu au schimbat credințioșia lui Daniel. Știind că decretul a fost semnat, el a continuat să îngenuncheze și să se roage de trei ori pe zi cu ferestrele deschise spre Ierusalim, așa cum făcea întotdeauna. Nu a încercat să își schimbe sau să își ascundă relația cu Dumnezeu. Nu s-a temut și nu i-a fost rușine că ar putea fi prins în timp ce se roagă și nici nu a protestat atunci când a fost aruncat în groapa cu lei.

Dumnezeul pe care îl slujea neîncetat cu credințioșie l-a păzit și l-a răzbunat. Împăratul însuși a dat mărturie în public despre lucrul acesta.

În anul întâi al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniel a văzut un vis și viziuni în mintea lui, în patul său. Atunci a scris visul și a istorisit lucrurile cele mai însemnate ... Cât despre mine, Daniel, duhul meu a fost întristat înăuntrul trupului meu și viziunile capului meu m-au tulburat. M-am apropiat de unul dintre aceia care stăteau de față și l-am întrebat despre adevărul tuturor acestora. Și el mi-a spus și m-a făcut să cunosc interpretarea acestor lucruri. Daniel 7.1,15,16

Ultimele șase capitole ale cărții Daniel diferă destul de mult de primele șase. În prima parte a cărții, Daniel și prietenii săi dau mărturie înaintea unor împărați puternici dintre neamuri, împărați cărora Dumnezeu le-a încredințat guvernarea pământului sub aspect profetic. În mai multe feluri ei le aduc aminte acestor împărați despre responsabilitatea pe care o au față de Dumnezeu care le-a dat autoritate. Acești împărați se așezau în diferite situații în locul lui Dumnezeu, comportându-se ca și cum ei ar fi fost autoritatea supremă și finală. Însă ei au trebuit să învețe că Dumnezeu ridică și coboară pe împărați (Daniel 5) și că inima împăratului este ca niște izvoare de apă în mâna Domnului, care o îndreaptă încotro vrea (Proverbe 21.1).

În capitolele 7-12 din Daniel este însă vorba despre viziunile și descoperirile pe care Dumnezeu le-a dat slujitorului Său Daniel. Cu sute de ani înainte, profetul Amos scrisese: „Dar Domnul Dumnezeu nu va face nimic fără să descopere taina Sa slujitorilor Săi, profeții” (Amos 3.7). Întâlnim aici, în cartea Daniel, unele dintre cele mai profunde priviri profetice din Vechiul Testament despre viitorul lumii. Nu doar că aceste taine sunt zugrăvite într-un mod plin de viață, prin simboluri, dar găsim de mai multe ori că Daniel, care avea „pricepere în toate viziunile și visele” (Daniel 1.17), a căutat ajutor ca să poată înțelege interpretarea acestor descoperiri care îi fuseseră date. Cât de bine este să vedem și felul în care Daniel înregistrează cu atenție tot ceea ce i-a transmis Dumnezeu!

Iată, te voi face să cunoști ce va fi la sfârșitul mândriei; pentru că sfârșitul va fi la un timp hotărât. Berbecul pe care l-ai văzut având cele două coarne sunt împărații Mediei și ai Persiei. Și țapul cel păros este împăratul Greciei; și cornul cel mare care era între ochii lui este cel dintâi împărat. Și că s-a frânt și s-au ridicat patru în locul lui: patru împărății se vor ridica din această națiune, dar nu cu puterea lui. Daniel 8.19-22

Există câteva paralele interesante între visul lui Nebucadnețar din Daniel 2 și viziunile lui Daniel din capitolele 7 și 8. Împăratului dintre neamuri Dumnezeu i-a descoperit cursul istoriei imperiilor lumii sub imaginea unei statui uriașe din diferite metale. Lui Daniel, om evlavios, aceleași imperii i-au fost prezentate sub caracterul lor moral, în chip de fiare monstruoase. Capitolul opt oferă detalii despre două dintre acestea. S-ar putea ca un om nemântuit să fie uimit de puterea și gloria împărățiilor lumii, dar numai un om al lui Dumnezeu poate aprecia ce sunt ele în ochii lui Dumnezeu. Omul pus în cinste și fără pricepere nu rămâne; el este asemenea fiarelor care pier, așa cum ne spune Psalmul 49.12,20.

Capitolele 7 și 8 ne duc înapoi, către primul și cel de-al treilea an al domniei lui Belșatar. În capitolul 8, Daniel se află în Susa, capitala provinciei Elam, pentru treburile împărăției (versetele 2 și 27). Pe măsură ce timpul captivității poporului Israel se apropie de sfârșit, Dumnezeu îi arată lui Daniel cum vor fi imperiile care vor veni. Dar profetia înseamnă mai mult decât scrierea dinainte a istoriei. Din evenimentele care vor avea loc în imperiile viitoare putem vedea în imagini ce vor face conducătorii nelegiuiți în timpul necazului care va veni peste acest pământ după ce Adunarea va fi răpită în glorie. Rămășița credincioasă, sfinții lui Dumnezeu din acele zile, va suferi foarte mult. Dar, mai mult decât atât, Dumnezeu ne îndreaptă întotdeauna ochii spre domnia glorioasă a lui Hristos, care nu va fi distrusă niciodată.

În anul întâi al lui Darius, fiul lui Ahașveros, din sămânța mezilor, care a împărățit peste împărăția caldeenilor, în anul întâi al împărăției lui, eu, Daniel, am înțeles din cărți că numărul anilor pentru care fusese cuvântul Domnului către profetul Ieremia, pentru împlinirea pustiirilor Ierusalimului, era șaptezeci de ani. Și mi-am îndreptat fața către Domnul Dumnezeu, ca să-L caut prin rugăciune și cereri, cu post și sac și cenușă. Și m-am rugat Domnului Dumnezeului meu și mi-am făcut mărturisirea. Daniel 9.1-4

Daniel este un binecunoscut om al rugăciunii, și aceasta pe bună dreptate. Din acest pasaj înțelegem că el a fost nu numai unul dintre autorii Scripturii, ci și unul care citea Cuvântul lui Dumnezeu pentru sine; și tocmai înțelegerea Scripturii l-a condus să facă un lucru pe care noi astăzi îl găsim adesea foarte greu de făcut.

În Ieremia 25, la începutul domniei lui Nebucadnețar, Domnul a spus că împărăția Babilonului va mai dura 70 de ani. În capitolul 29, El a spus că și captivitatea lui Iuda va dura tot 70 de ani. Aceste două perioade de timp nu coincid cu totul, pentru că, de la înscăunarea lui Nebucadnețar, a trecut puțin timp până când el a putut să se deplaseze cu armatele împotriva Ierusalimului și să-l cucerească pentru prima dată, în timpul domniei lui Ioiachim. În îndurarea Lui, Dumnezeu începe să numere anii captivității lui Iuda de la această primă cucerire, nu de la distrugerea finală a Ierusalimului.

Acum, că Babilonul căzuse, Daniel a înțeles din cercetarea „cărților” că și captivitatea lui Iuda trebuia să se termine curând. El a început să se roage și să facă cereri înaintea lui Dumnezeu cu post, sac și cenușă, mărturisind ceea ce el numește în versetul 20: „păcatul meu și păcatul poporului meu, Israel”. Daniel însuși era tânăr și fără păcat când a început captivitatea, dar el s-a identificat pe sine cu păcatul poporului. Este bine pentru noi să facem la fel, luându-ne locul în poporul lui Dumnezeu în ruinele mărturiei creștine. Dumnezeu a onorat rugăciunea lui Daniel și i-a dat noi descoperiri despre venirea lui Mesia.

Și el mi-a zis: „Daniele, om preaiubit, înțelege cuvintele pe care ți le voi spune și stai în picioare ... Nu te teme, Daniele, pentru că din ziua întâi, de când ți-ai îndreptat inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite și eu am venit datorită cuvintelor tale. Dar căpetenia împărăției Persiei mi s-a împotrivit douăzeci și una de zile; și, iată, Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, a venit să mă ajute”. Daniel 10.11-13

Întâmplarea istorisită în acest pasaj are loc la mai bine de trei ani după marea rugăciune de mărturisire a lui Daniel din capitolul 9. De data aceasta, Daniel era deja „în jale” de trei săptămâni, postea de la orice mâncare plăcută și de la vin și nu își ungea fața cu untdelemn. După cele trei săptămâni i se arată un înger – Daniel îl descrie în detaliu, povestind apoi cum îngerul l-a atins și i-a vorbit cu blândețe. În mod repetat, în această carte se face referire la Daniel ca la „omul preaiubit” (sau „foarte mult iubit”). Dumnezeu îl iubește și îl prețuiește foarte mult pe bătrânul Său slujitor!

Acum, Dumnezeu trage puțin vâlul și ne lasă să vedem câte ceva din ceea ce se întâmplă în spatele scenei în viețile noastre. Îngerul fusese pe drum deja cu trei săptămâni înainte, pentru a aduce răspunsul la rugăciunea lui Daniel, dar a fost împiedicat de „căpetenia împărăției Persiei”, cu siguranță tot o ființă supranaturală. Noi credem de obicei că evenimentele din istoria lumii sunt rezultatul politicii oamenilor, al alegerilor, al războaielor, al tratatelor sau al altor activități controlate de om. Dar aici Dumnezeu ne lasă să vedem că, de fapt, există ființe mărețe, invizibile, angelice sau demonice, care au o influență enormă asupra cursului lucrurilor în lume. „Lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva stăpânirilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânitorilor lumii întunericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești” (Efeseni 6.12).

Îndemnul este deci să luăm întreaga armură a lui Dumnezeu. Să nu ne descurajăm niciodată, ci să ne amintim că Dumnezeu are controlul suprem asupra fiecărei situații.

Și împăratul va face după voia sa și se va înălța și se va mări mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri uimitoare împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va reuși, până când se va împlini mânia; pentru că ce este hotărât se va face. Și nu va ține seama de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor, nici nu va ține seama de vreun dumnezeu; pentru că se va înălța pe sine mai presus de toți. Daniel 11.36,37

Descrierea celei mai lungi dintre profețiile date lui Daniel începe în capitolul 10 și continuă pe parcursul capitolului 11 și al unei părți a capitolului 12. Mare parte a ei s-a împlinit deja, în timpul ultimei perioade a Imperiului Medo-Persan și în timpul perioadei Imperiului Grec. Dar, începând cu versetele de mai sus, traversăm veacurile până la o zi în viitor, la perioada teribilă a Necazului celui Mare, care ajunge în prim-plan după Răpirea Adunării.

Din păcate, istoria împărățiilor națiunilor, începând cu cele menționate în cartea Daniel și în alte cărți ale Vechiului Testament din perioada captivității sau de după aceasta, este încărcată cu descrieri ale unor conducători cărora Dumnezeu le-a încredințat puterea, dar care au abuzat de această putere pentru a se înălța pe ei înșiși. Încă din Geneza, capitolul 3, Satan l-a înșelat pe om să urmeze propriul lui exemplu rău, de a dori să fie ca Dumnezeu sau să ia locul lui Dumnezeu. Astfel de abuzuri față de puterea dată de Dumnezeu sunt foarte evidente chiar și în lumea de astăzi.

Împăratul răzvrătit despre care citim în pasajul de astăzi este menționat sub diferite nume în Noul Testament. El este Antihristul din 1 Ioan 2, Omul Fărădelegii, Fiul Pierzării și Cel Fărădelege din 2 Tesaloniceni 2, Fiara care iese din pământ din Apocalipsa 13, și Falsul Profet din Apocalipsa 16, 19 și 20. În caracterul său, el este exact opusul Domnului nostru Isus, care îl va arunca pe acest om nelegiuit de viu în iad, într-o zi care va veni curând.

Și înțelepții vor străluci ca strălucirea întinderii cerești, și cei care întorc pe cei mulți spre dreptate, ca stelele, pentru totdeauna și pentru eternitate. Și tu, Daniele, ascunde cuvintele acestea și pecetluiește cartea până la timpul sfârșitului. Mulți vor alerga încoace și încolo și cunoștința va crește. Daniel 12.3,4

Ajuns la o vârstă înaintată, Daniel nu s-a întors în Ierusalim atunci când împăratul persan Cyrus le-a permis evreilor să plece să reconstruiască templul (evenimente relatate în Ezra 1 și 2). El avea în jur de optzeci și cinci de ani și foarte probabil continua să-l slujească pe împărat cu credincioșie. Până la sfârșitul acestei cărți vedem clar interesul față de soarta poporului său. Dar, deși avea încă întrebări și nu înțelesese totul, i s-a spus să închidă cartea și s-o sigileze până la vremea sfârșitului.

Îngerul care i-a adus lui Daniel mesajul i-a spus multe lucruri interesante în acest ultim capitol al cărții. Accentul cade pe „cei înțelepți”. Ei vor străluci ca întinderea cerurilor și „vor înțelege”. Prin contrast, nimeni dintre cei răi nu va înțelege. În Noul Testament ni se spune: „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual” (1 Corinteni 2.14). Într-adevăr, necredincioșii găsesc tot felul de explicații neadevărate ale profețiilor din Scripturi. De exemplu, ei încearcă să explice precizia extraordinară a profețiilor din Daniel pretinzând că ele au fost scrise după ce multe dintre evenimentele prezise au avuseseră loc deja.

Ce frumoase lucruri se spun despre cei care întorc pe cei mulți la dreptate! Să facem și noi aceasta în timpul în care trăim! În zilele noastre, mulți aleargă încoace și încolo („cercetează cu sânguință”) și cunoștința crește. Cum aceasta este și realitatea timpului nostru, sfârșitul este foarte aproape!

clickbible.org